

Steffen Ringgaard Andresens prædiken 12. søndag efter trinitatis

Taler

Steffen Ringgaard Andresen
Præst

Dato

23. august 2026

Sted

Vor Frue Kirke, Københavns
Domkirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Jakobsbrevet kapitel 3, vers 1-12
Matthæusevangeliet kapitel 12, vers 31-42

Salmer

5, 434, 294, KSB805, 397, 388 vs. 1-2 + 5, 396
Inspiration til Kristus i jordens hjerte: Svend Bjerg

1 Guds gode forråd

Det begyndte ellers såre godt: Bladrer vi tilbage til første side, løber Guds hjerte over.

5 Gud sagde: Der blive lys!

Og ordet skabte lys.

Gud skabte dagens klare lys og nattens hemmelighedsfulde mørke.

Gud havde solglimt og stjerneskær på hjerte.

Guds mund løb over med morgentåge og solnedgang.

10 Med himmelens uendelighed og horisonternes fjernhed.

Den duftende jord og det frodige hav.

Dybe skove og vide sletter.

Fuglesang og blomsterflor.

15 Alt var kun godt.

Og dér fik Gud mennesket på hjerte. Og Gud skabte det i sit billede:

Til at kunne give kærlighed og til at kunne modtage kærlighed.

Til at passe på hinanden og det hele.

20 Og Gud gav menneskene ordene og sproget.

Som Grundtvig skrev det:

Mennesket er i Guds billede skabt,

med ordet i kraft på tunge.

25

Så bladrer vi frem til Jakob.

Men tungen kan intet menneske tæmme, den er ustandselig på færde med sin ondskab og fuld af dødbringende gift.

30

Man skulle jo tro, at Jakob lige havde deltaget i en debat på Facebook. Jeg har lige deltaget i én om, hvorvidt LGBT+ personer er velkomne i folkekirken.

Det er ikke for børn. Ikke engang for dem, der ellers kan sidde i børnehavens sandkasse og slås om legetøjet.

35

Og det er svært ikke at falde for fristelsen til at give igen med samme mønt. Men har man nået min alder, tænker man sig lige om en ekstra gang. For så har man alt

for ofte stået der og for sent haft lyst til at bide tungen af sig selv.

40

Jeg håber ikke, at Facebook dér spejler de dybeste lag i vores hjerter.

Men alt er ikke godt. Og det er ikke godt det hele.

Vi ved det godt. Vi lever i en verden på godt og ondt.

45

Men det virker som om Jakob har opgivet mennesket. Som om han beder os holde mund.

For hvorfor løber alting løbsk?

Hvorfor kuldsejler verden?

50

Hvorfor brænder tilværelsens hjul?

Det er tungens skyld. Og der findes ikke det menneske, som kan tæmme den.

Og så mobiliserer han dommedag. Da, siger han, skal ordene komme myldrende tilbage i stride strømme og dømme os. Hvert og et. De nyttige og unyttige ord.

55

De

indholdsrige og dem, der buldrede som tomme tønder. De livgivende og kærlige.

Så: Har vi noget at skulle have sagt? Tør vi?

60

For nu er det jo ikke engang så enkelt mere, at vi enten ligner gode eller dårlige træer, der bærer gode eller dårlige frugter.

- 65 Ord kan være hemmelighedsfulde, mangetydige, ambivalente og forræderiske.
Men aldrig harmløse.
Vi kan tale med to tunger. Sige ét det ene sted og noget andet det næste.
Vi kan med ord vende op og ned på det hele. Gøre sort til hvidt og hvidt til sort.
Vi kan tie, hvor vi skulle have talt – og tale, hvor vi skulle have tiet.
- 70 Ja, vi er kommet dertil i vores fagre nye verden, at man dér, hvor man sætter
tonen, og bude tage ansvaret på sig for at sætte den godt, helt uden at blinke
beskylder hinanden for fake news og helt uden at sænke blikket i skam
fremlægger
- 75 alternative sandheder.
Og nu har jeg så brugt en masse ord om ord for ligesom at følge Jakobs dystopi.
Men hvor har det bragt os hen?
Til altså andet end at den svigefulde tunge er blevet menneskenes tunge skæbne.
- 80 Der er ikke megen hjælp at hente hos Jakob.
- Det er der hos Jesus.
- 85 I dagens evangelium gemmer der sig et smukt og forløsende billede om en anden
fortælling, der befrier os fra vores tunge skæbne.
Det lyder sådan her:
*Som Jonas var i bugen på havdyret i tre dage og tre nætter, sådan skal
Menneskesønnen være i jordens skød i tre dage og tre nætter.*
- 90 Det er hos teologen Svend Bjerg, jeg læser, hvad jeg ikke var opmærksom på – at
der står *jordens skød* i den danske oversættelse. Men en bedre oversættelse fra
græsk
ville være: *jordens hjerte*.
Sikke et billede. Jorden har et hjerte. Et forråds-kammer.
- 95 Inde midt i alting, dér er Kristus.
For hvad hjertet er fuldt af, løber munden over med.
Kristus låner ord til alt, hvad jorden rummer.
Til alt det skabte. Til alt, hvad der lever og ånder. Virkeligheden har Kristus på
hjerte.
- 100 I begyndelsen løb Guds hjerte løb over med skabelsen af alting.
Da Guds hjerte igen løb over, lagde Gud det bedste fra sit gode forråd midt ind i

alting.

105 I hvert et suk. I hver en latter. I hver en spiren. I hver en gæren. I hver en gråd. I
hver en forvandling. I hver en længsel. I hver en ensomhed. I hver en jubel. I
hver
en angst.

Der kan ikke fortælles nogen historie om noget skabt – om noget menneske –
uden at historien om Kristus fortælles med.

110

Og i dag peger Jesus på en af skattene i Guds gode forråd: Tilgivelsen.

I skal tilgive, sagde han.

Og selv tilgav han på vej ind i jordens hjerte folket valg af Barabbas,
ypperstepræsternes arrogance og forhånelse, folkeskarens spot og grin, Herodes
115 narrekappe, Pilatus' vasken hænder og soldaternes tornekrone.

Der sluttede historien. Med tilgivelse.

Og der begynder en ny. Med tilgivelse.

Fra altings indre står den op og kommer os i møde.

120 Når vi vælger os selv.

Når vi i forhåner andre.

Når vi klæder andre i narrekapper.

Når vi vasker hænder og løber fra ansvaret.

Når vi hænger andre op på vores egen skyld.

125

Nok skal vores ord rejse sig og dømme os.

Vi kan ikke flygte fra det, vi har sagt eller gjort. Tilgivelsen siger ikke, at det sagte
og skete aldrig fandt sted. Det, der er sagt, er sagt. Det, der er gjort, er gjort.

For at være menneske er at bruge ord.

130 Vi lever af hinandens ord. Og noget i os kan dø af hinandens ord.

Men når vores egne ord har dømt os, når vi står dér og kunne bide tungen af os
selv, så løber Guds hjerte over med Kristus. Med tilgivelse.

Jeg tror, det ville være utilgiveligt at sige noget andet.

135

For i en verden, hvor godt og ondt hele tiden vikler sig ind i hinanden, er det
umuligt at leve frit uden tilgivelse og forsoning. Uden tilgivelse og forsoning
sander livet til i onde cirkler og tunge skæbner. Tiden og tiderne bliver ufrie.

140 Teologen Hans Vium Mikkelsen skriver sådan i indledningen til sin stærkt

læseværdige bog *Historie er ikke skæbne. En undersøgelse af forsoning som fænomen:*

145 *Forsoning handler overordnet set om at skabe den rette balance mellem fortid, nutid og fremtid. Forsoning gør det på den ene side muligt at rumme fortiden, uden at den dermed bliver altbestemmende over nutiden. Forsoning indeholder på den anden side en åbenhed overfor fremtiden, som indebærer fortidens greb om nutiden kan løsnes.*

150 Tilgivelse og forsoning er et skæbnebrud, altså.

En mulighed for at leve videre under tilgivelsens fortegn. For at forsones sig med sin fortid, med hinanden, med sig selv og med sit liv – og derfor igen kunne løfte

155 blikket og se fremad.

Virkeligheden har forsoning på hjerte. Uden forsoning sander virkeligheden til. Går i stå. Bliver til skæbne.

160 Forsoning kræver sans for flere ting. Det ved jeg godt. For sandheden. For retfærdigheden. For ordentlig og respektfuld med det, der faktisk skete. Og med ofrene for det, især.

Men den begynder med viljen til at tilgive.

Og ingen har sagt og vist det tydeligere end Jesus fra Nazaret.

165 Amen

Kilde

Manuskript taget fra domkirken.dk med tilladelse fra udgiver

Kildetype

170 Digitalt manuskript

Tags

12. søndag efter trinitatis, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

175 <https://www.dansketaler.dk/tale/steffen-ringgaard-andresens-praediken-12-sondag-efter-trinitatis>